

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

จากสถานการณ์ของโลกปัจจุบันในยุคข้อมูลข่าวสารและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่ก้าวล้ำทันโลก มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วต่อเนื่องอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก จนทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ได้ให้ความสนใจ และความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ (ประโยค สุทธิสง่า, 2541, หน้า 1) ซึ่งทำให้มนุษย์สัมผัสสิ่งจำเป็นต่อชีวิต หรือสัมผัสใจสุขภาพของตนเอง โดยขาดการออกกำลังกายทำให้ทรัพยากรบุคคลของชาติต้องอ่อนแอลงทุกวัน กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของมนุษย์ ถ้าหากขาดกิจกรรมสิ่งนี้ร่างกายก็ไม่สามารถเจริญเติบโต และ อวัยวะต่าง ๆ จะทำงานได้ไม่เต็มที่ นอกจากนี้ กิจกรรมการออกกำลังกายยังสามารถพัฒนา เสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานของร่างกายให้อยู่ในระดับสูงสุดได้อีกด้วย (ประทุม ม่วงมี, 2527, หน้า 1) ในการออกกำลังกายจำเป็นต้องใช้อวัยวะทุกส่วนในการทำงานประสานร่วมกัน การเคลื่อนไหวของร่างกายในการออกกำลังกายขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำงานของระบบประสาทและระบบกล้ามเนื้อ ดังนั้นการเคลื่อนไหว ใด ๆ ก็ตามจะถูกจำกัดด้วยคุณสมบัติและประสิทธิภาพของระบบประสาทและระบบกล้ามเนื้อ ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (สุวัตร หลวงตระกูล, วิรุทธ แก้วศรีมี และกิตติพงษ์ ศักดิ์สิทธิ์วัฒนะ, 2545, หน้า 1) โดยการออกกำลังกายนี้มักจะทำเป็นกิจจะลักษณะ มีกฎกติกาเข้ามาบังคับใช้ จนเรียกว่า "กีฬา" คำว่ากีฬานี้เองมีความหมายที่ยิ่งใหญ่ในตัวของมันเอง เพราะนอกจากจะเป็นกิจกรรมที่มีส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับการออกกำลังกายแล้ว สังคมยังยอมรับว่ากีฬาเป็นกิจกรรมที่สร้างเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกัน ใช้ผูกมิตรไมตรีระหว่างกลุ่มเหล่าเชื้อชาติ ทั้งนี้ยังกลายเป็นธุรกิจสำคัญที่มีการลงทุนมหาศาลไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านอุปกรณ์การกีฬา การจัดทีมเข้าร่วมแข่งขันกีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับต่าง ๆ มวยไทยถือเป็นกีฬา ที่มีการจัดการแข่งขันกันมานานตั้งแต่สมัยโบราณจนมาถึงปัจจุบันซึ่งเป็นกีฬาของไทยที่ได้รับความนิยมและยอมรับกันทั่วโลก มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของชนชาติไทยมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ เป็นการต่อสู้ที่ใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแทนอาวุธชนิดอื่น ๆ ได้แก่ หมัด เท้า เข่า และศอก โดยคิดหาทิววิธีในการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ให้ผสมกลมกลืนกัน จนมีประสิทธิภาพสูงสุดในการต่อสู้ป้องกันตัว (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง, 2522, หน้า 1)

กีฬามวยไทยนอกจากจะช่วยพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และจิตใจที่กล่าวมาแล้ว ยังช่วยแก้ปัญหาทางสังคม ในปัจจุบันอีกด้วย (จรัสเดช อุทิศ, 2527, หน้า 9) นักกีฬามวยไทยต้องมีทักษะการเคลื่อนไหวที่ดีในการรุกและรับ ทักษะการหลบหลีก หลอกलो และทักษะ อื่น ๆ ซึ่งในการทดสอบทักษะการใช้อาวุธของมวยไทยนั้น จะพิจารณาในเรื่องของความเร็วและความหนักหน่วงของอาวุธชนิดนั้น เพราะถือว่าความเร็ว และความหนักหน่วงในการใช้อาวุธของมวยไทย เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการแข่งขันกีฬามวยไทย (จรรยา แก่นวงศ์คำ, 2530, หน้า 40-43) ซึ่งความสามารถในการเคลื่อนไหวโดยรวมทั่วไปแล้ว หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว และความสัมพันธ์ของระบบประสาทต้องสามารถควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วนได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว เพื่อป้องกันการถูกชก ถูกเตะ และการหลบหลีกอาวุธต่าง ๆ ของคู่ต่อสู้ นั้นหมายถึงนักกีฬาต้องมีความสามารถในการเรื่องของการเวลาตอบสนองดีนั่นเอง (เดชา ทิพย์เดโช, 2535, หน้า 3; ลินชัย รัศมีเฟื่อง, 2527, หน้า 1; Bucher, 1968, p. 1 อ้างถึงใน ครรชิต สุขเกษม, 2543, หน้า 1) การออกกำลังกายเป็นประจำย่อมส่งผลให้มีสมรรถภาพทางร่างกายที่ดีและทำให้เวลาตอบสนอง ที่ดีขึ้นด้วย ซึ่งนั่นหมายถึงการได้เปรียบในแง่ของการปฏิบัติกิจกรรมที่ต้องใช้ความว่องไว และความสัมพันธ์ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อที่ดี กระบวนการของความเร็วในการเคลื่อนไหวนั้น จะเริ่มตั้งแต่เราได้รับสัญญาณให้เริ่มเคลื่อนไหวจนกระทั่งเราทำงาน หรือเคลื่อนไหวจนหมดภาระหน้าที่แล้วนั้น มีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง คือ เวลาปฏิกิริยา (Reaction Time) เวลาเคลื่อนไหว (Movement Time) และเวลาตอบสนอง (Response Time) (เทเวศร์ พิริยะพณท์, 2528, หน้า 55-56) ในการทำงานแทบทุกชนิดที่อยู่ภายใต้อำนาจจิตใจ ก็จะเกี่ยวกับเวลาทั้ง 3 อย่างนี้เสมอ คือ เกิดเวลาปฏิกิริยาเสียก่อนตามด้วยเวลาของการเคลื่อนไหว และรวมเป็นเวลาตอบสนอง นั่นเอง (ชูศักดิ์ เวชแพศย์ และกันยา ปาละวิวัฒน์, 2536, หน้า 54) ซึ่งเวลาตอบสนองมีความสำคัญต่อความสามารถในการเล่นกีฬามาก รวมถึงกีฬามวยไทย ในการชกหรือการเตะของนักมวยไทยจะต้องมีเป้าหมาย จึงมีความเกี่ยวข้องเกี่ยวกับเวลาตอบสนองด้วย (จรรยา แก่นวงศ์คำ, 2530, หน้า 26)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเวลาตอบสนองของร่างกายเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากการมีสมรรถภาพร่างกายที่ดี ดังนั้นเวลาตอบสนองของร่างกาย จึงได้ถูกนำมาใช้เป็นรายการหนึ่งสำหรับใช้ในการวัดความสามารถในการเคลื่อนไหวของร่างกาย และยังนำไปใช้ในการทำนาขระดับสมรรถภาพทางกายของแต่ละบุคคลว่าอยู่ในระดับใด (ครรชิต สุขเกษม, 2543, หน้า 1) การสร้างเครื่องมือทดสอบทักษะทางกีฬาจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ กระบวนการวัดและข้อมูลที่ได้มา นั้นต้องถูกต้องตาม

ขั้นตอน มีการวางแผนล่วงหน้าและการดำเนินการทดลองใช้แบบทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ ความเป็นปรนัย และความเป็นหนึ่งเดียวกันตลอดจนประเมินผลเพื่อปรับปรุง แก้ไขต่อไป (ประเสริฐ กล่อมเทศ, 2535, หน้า 29; บุญส่ง โกสะ, 2534, หน้า 47-48) ซึ่งในปัจจุบัน ยังขาดแคลนเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบนักมวยไทย ที่มีความใกล้เคียงกับอาวุธที่ใช้ในการแข่งขันมวยไทย จากการศึกษาของกองวิจัยการส่งเสริมกีฬา ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างเครื่องต้นแบบการวัดและฝึกละเวลาตอบสนองของปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกาย เพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านเวลาตอบสนองของร่างกายในนักกีฬามวยสากลและเทควันโด พบว่าเครื่องมือต้นแบบสำหรับการวัด และฝึกละเวลาตอบสนองของร่างกายที่สร้างขึ้น มีความสามารถที่จะใช้ทำการวัด และฝึกละเวลาตอบสนองของร่างกายได้ดีขึ้นจริง ในกีฬามวยสากล ซึ่งมีความสอดคล้องกับความคิดของผู้วิจัยที่มีความสนใจในแนวทางเดียวกัน และเห็นว่าการจะมีการศึกษาและพัฒนาเครื่องต้นแบบการวัด และฝึกละเวลาตอบสนองของปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกายไปประยุกต์ใช้กับกีฬาประเภทอื่น ๆ ที่มีลักษณะการเคลื่อนไหวของร่างกายคล้ายคลึงกัน จากการศึกษาของ ครองจักร งามมีศรี (2530, หน้า 26) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์ การใช้ทักษะการแข่งขันมวยไทยอาชีพ ผลการวิเคราะห์พบว่า ทักษะที่นักมวยไทยได้นำมาใช้ ในขณะแข่งขัน คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัวมีการใช้มากที่สุดในการแข่งขัน ถึงร้อยละ 90 เมื่อเทียบกับการเตะทั้ง 7 ชนิด นอกจากนั้น ในการแข่งขันมวยไทย นอกจากจะมีการรุกที่ดีแล้ว จะต้องมีการรับที่ดีด้วย การรุกโดยการออกอาวุธเตะเฉียงบริเวณลำตัวนั้น จะมีวิธีป้องกันที่ดี คือ การยกบังด้วยเข่าต่อศอก (สมศักดิ์ ศิริอนันต์, 2544, หน้า 40)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยทำงานวิจัยในหัวข้อเรื่องการสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นเครื่องมือในการวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย
2. เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียง บริเวณลำตัวของมวยไทย

3. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) การรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย โดยใช้เครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียง บริเวณลำตัวของมวยไทย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ ที่มีการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นอาวุธ ได้แก่ หมัด เท้า เข่า และศอก การรุกโดยการเตะเฉียงบริเวณลำตัว เป็นอาวุธที่มีการใช้มากที่สุดถึงร้อยละ 90 ของอาวุธเตะ ถือได้ว่าเป็น “อาวุธเอก” ของมวยไทย (ครองจักร งามมีศรี, 2530, หน้า 26) และการรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวที่ดี คือ การยกเข่าป้องกันในการแข่งขันมวยไทย การรุกและรับ การหลบหลีก หลอกล่อ และการออกอาวุธ จะต้องมีความรวดเร็ว แม่นยำ และหนักหน่วง จึงจะถือได้ว่ามีประสิทธิภาพ นักมวยไทยจะต้องได้รับการทดสอบสมรรถภาพของร่างกาย เพื่อให้ทราบถึงข้อบกพร่องของตัวเอง และได้รับการแก้ไขและพัฒนาต่อไป การทดสอบเวลาตอบสนองของร่างกาย น่าจะเป็นตัววัดประสิทธิภาพที่ดีตัวหนึ่ง แต่ก็ยังไม่มีเครื่องมือที่ใช้วัดเวลาตอบสนองในนักกีฬามวยไทยที่ใกล้เคียงกับการแข่งขันจริง จึงเป็นที่มาของการสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย โดยใช้ทฤษฎีและหลักการของเครื่องมือวัดปฏิกิริยาตอบสนองที่มีมาตรฐาน ซึ่งมีค่าของเวลาตอบสนอง (มีหน่วยเป็นวินาที) เป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพ นั่นหมายถึง นักมวยไทยที่มีค่าของเวลาตอบสนอง ในการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีค่าน้อยก็แสดงว่า มีประสิทธิภาพในการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวสูง ซึ่งทำให้ได้เปรียบคู่ต่อสู้ในการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ในช่วงทำการแข่งขันมวยไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ได้เครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย
2. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ให้ดียิ่งขึ้น
3. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ได้เกณฑ์ปกติ (Norm) การรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของ มวยไทย โดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ เป็นแนวทางสำหรับการวัดและประเมินผลในกีฬามวยไทย ในด้านการเรียนการสอน การกีฬาเพื่ออาชีพ และเป็นแนวทางในกีฬาประเภทอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาหาคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้ เป็นนิสิตชายจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เลือกลงทะเบียนเรียนและผ่านการเรียนวิชามวยไทย ในปีการศึกษา 2546 จำนวน 30 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ (Norm) เป็นนักมวยไทยที่ขึ้นทะเบียนขอ ใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพมหานคร) พ.ศ. 2546 จำนวนทั้งสิ้น 232 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 144 คน โดยใช้ตารางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรของ เครจซี และ มอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970)

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมเรื่องอาหาร อารมณ์ การพักผ่อน และการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ของกลุ่มตัวอย่างในระหว่างการทำวิจัยได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้รับการทดสอบทุกคนมีความเข้าใจในรายละเอียดของการทดสอบ เหมือนกันทุกคน
2. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยถือว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือในการทดสอบอย่างเต็มความสามารถ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว หมายถึง การเตะด้วยเท้าหน้าหรือเท้าตาม (ซ้าย-ขวา) โดยใช้หลังเท้าและลำแข้ง โดยการเหวี่ยงท่อนขาด้วยแรงส่งจากสะโพกและการบิดลำตัวให้ทุกส่วนสัมพันธ์กัน เหวี่ยงท่อนขาให้เฉียงเป็น 45 องศา ไปที่เป้าหมาย ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้มากที่สุด ถึง 90 องศาของการเตะทั้งหมด และการเตะเป็นอาวุธที่ใช้มากที่สุดในการต่อสู้ทั้งหมด

2. การรูกในการเตะเฉียง (ซ้าย-ขวา) หมายถึง การออกอาวุธการเตะเฉียงด้วยเท้าซ้าย โดยการเหวี่ยงท่อนขาให้เฉียงเป็น 45 องศา ไปที่เป้าหมายเมื่อได้รับสัญญาณไฟกระดุ้นให้รูกด้านซ้ายล่าง และเตะด้วยเท้าขวาเมื่อได้รับสัญญาณไฟกระดุ้นให้รูกด้านขวาล่าง

3. การรับในการเตะเฉียง (ซ้าย-ขวา) หมายถึง การป้องกันอาวุธการเตะเฉียงบริเวณ ลำตัว โดยการยกเท้าซ้ายมาต่อศอกซ้ายในลักษณะลำตัวตรง เมื่อได้รับสัญญาณไฟกระดุ้นให้รับด้านซ้ายบน และยกเท้ารับด้านขวา เมื่อได้รับสัญญาณไฟกระดุ้นด้านขวบน โดยให้เท้าและศอกเฉียง 45 องศา ในด้านข้างของลำตัว

4. ประสิทธิภาพของการรูกและรับ หมายถึง ความสามารถในการเคลื่อนไหวของการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทยได้อย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาดังแต่ได้รับสัญญาณไฟกระดุ้นให้มีการเคลื่อนไหวให้รูกหรือรับในการเตะเฉียง จนกระทั่งร่างกายเริ่มเคลื่อนไหวในการรูกหรือรับไปที่เป้าหมาย โดยมีค่าของเวลาตอบสนอง ซึ่งมีหน่วยเป็นวินาที เป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย

5. นิสิต หมายถึง นิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เลือกลงทะเบียนและผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว ในปีการศึกษา 2546 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

6. นักมวยไทย หมายถึง นักมวยไทยที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพมหานคร) ในปี พ.ศ. 2546

7. เกณฑ์ปกติ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการทดสอบของนักมวยไทย จำนวน 144 คน โดยทดสอบกับเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก